

מפגינים בשכונת התיקוה נגד ההתייקרות

עמלות, וראשי מישרדי ביטחון ימי שיבו לנהון להגדיל את העמלות כדי שהם עצמם ייהנו מכך, כאשר יפרשו ממשרדי הביטחון ויחפכו סוכני נשק בעצמם.

בגלל מיספר מצומצם של בני המעמד החדש יסבלו עתה עשרות אלפי אנשים חרפת רעב.

העלאה או חמס?

צמרת הספסרית כלכלית של המדינה, שהחליטה על העלאת המחיר, כה מצטיינת באימוץ לסיבל של אחרים, עד שהעלתה מחירים רבים מעבר למה שהיה דרוש בעקבות ביטול הסוב-סידות וההתייקרות בחו"ל. דוגמה בולטת היא הבשר הי קפוא: מחירו עלה מ-17 ל-20 ל"ר רות הקילו. העלאת זו באה למרות שבחודשים האחרונים ירדו מחירי הבשר הקפוא בעולם ב-40% לפי חות. הממשלה יכלה בשקט להוריד את מחירי הבשר הקפוא מ-17 לירות ל-10 לירות הקילו.

כמו הבשר הקפוא, כך גם האורז, שמחירי יורדים בעולם. הממשלה העלתה את מחירי, כיוון שהטילה עליו דווקא עכשיו היטל-ביטחון של 15%, כאשר קודם לא היה כל היטל-ביטחון על האורז. זוהי דוגמה להעלאת מחירים שירותית, כמו לגבי הבשר הקפוא.

גיבוי לצרכי מס ב-75% נוספים. כסף לתוספת יוקר לשכירים — אין. כסף לתוספת אחזקת רכב לחברי המעמד החדש במשלה ובחברות הגדולות — יש.

מי החשור בכיחות?

אשר נכנע העסקן הכושל, המכהן בתפקיד שרי האוצר, יהושע רבינו-ביץ, לחץ ספסרייהוון ועשה את הפיחות, העשיר מיד אלפי ספסריימטבע. עיתונאים כיכדיים, המשחקים מדי יום שישי עם ראשי האוצר באולם הספורט באוניברסיטה בירושלים, ידעו מעמיתיהם למעמד החדש על הפיחות הצפוי, להתכונן לקראתו, להטיף להחשית. המידע המדויק על הפיחות הצפוי הגיע אפילו אל ספסרייהמטבע במיוחד ירושלים, שרכשו דולרים בכל כמות, וידעו קודם לכן על השער הצפוי. אלפי ספסרים עשו מאות מילי יוני לירות כרכשם דולרים או נת"ר, או קנו איגרות צמודות שי שערן יעלה עתה.

המעמד החדש, השולט על הכלכלה, לא העז אפילו להציע להסיל מס מיוחד על רכשי נת"ר או איגרות צמודות בתקופה של לפני הפיחות — שכן היה מטיל מס על עצמו. אולם על פיצוי ההתייקרות שהם לוקנים ולילדים, יטילו מס-הכנסה! כאלו על מנת להגביר את רווחי הספ-סרים, יצא משה זנבר ביום הראשון

שתינו, האחרים ייהנו

ובכל הצעדים שננקטו, כמו הפיחות, כיוון שאין האוצר גובה מס-אמת, כיוון שראשו הם חלק מן המעמד החדש המשתמט ממסים, קיימת צריכה בזבזנית של מוצרי-יבוא וראותניים. במקום להוריא את הרווחים הקלים מספסריימטבע רים למיניהם, הנוסעים במכוניות-סאר וממלאים את מסעדות-היוקרה ותנויות המותרות, פועלים ראשי האוצר נגד השכירים, הזקנים והילדים.

„אחרי האבול“

אשי המעמד החדש אינם עושים כלום להעלאת הריבית על האשראי הוול, הניתן לענפי התעשייה השונים, בשיעור של כשני מיליארד לירות לשנה, ריבית של 9%. אשראי זה הוא מתנה בסך 250 מיליון לירות לפחות מכסי המדינה לקבוצה מצומצמת של בני המעמד החדש, מקבלי האשראים הווליים. **אין מכסדים את הפטורים** ל-משקיעי החוץ המרומים, אבל כנו-פית הספסרים מכסלת את התמי-כות לדחם שחור וסוכר.

גרוע מצב השכירים בישראל מצב הערבים בשטחים, השכירים בישראל מוגנים, לפחות תיאורית, על-ידי תוספת היוקר, ולו תשלומי סעד שונים. מיליון תושבי השטחים המוחזקים לא נהנים משום זכויות סוציאליות (למרות שמורי-דים משכרם, כמו משכר פועל ישראלי, לתשלומים סוציאליים, אם ישלמו עבור אורז וסוכר ולחם אותה תוספת כמו הפועל הישראלי, לא ייהנו מכל פיצוי, אולם בעוד תושבי שכונת התיקוה ופועלי אחקור יכולים להפגין, אין הללו יכולים לעשות דבר, חוץ מאשר לרעוב בשקט ולהצטרף לאירגוני-הטירור. העובר ברחובות ישראל שומע דברי-מרי גלויים נגד השליטים. נדמה כי הפעם פעלה הממשלה בלא תשומת-לב לרחשי-לב האזרחים. אנשי המעמד החדש שכחו לב כלכלה, כמו במלחמה. חשובה הוויג-מה האישית, בלי הקריאה „אחרי“ לא יצעדו האזרחים קדימה. כאשר הם רואים את המימשל וכולו צביעות ומירמה, הם לא יתקנו את החגורה.

ממשלה המגדירה את מיספר שריה הממשלה העצמה הוצאת בתי-מגורים והזקוקות למען חב-ירה טובות-הנאה אישיות, אינה יכולה לקרוא „אחרי“. דומה כי חי מעמד החדש בישראל אינו אומר לעצמו „אחרי“, אלא: „אחרי“ — המבור.

מצחיקה הודעת שריהאוצר כי בישראל, שיעוריהם הם הגבוהים בעולם. **זה נכון — על הנזיר. במציאות, ישראל היא גן-עדן למעלימיומם ומשתמטיו, כאשר מנגנון הפעלת גביית המיסים רקוב ומושחת.** הנה, למשל, פרשת הסדרי מס-הכנסה של המיליונר עובד בר-עמי, שהצליח להביא פקדי שומה לעשות עימו הסדרי-מס, לפיהם כימעט שלא שילם מס על הכנסותיו העצומות משך שנים, וכאשר חוייב לשלם מס זעום — שכחו לחייב אותו בריבית על השנים הרבות שבהן לא שילם את המס כלל. מזה עשרים שנה כימעט, גורר בר-עמי את פרשת מיסיו בדיונים שונים, בגלל פקדייה-השומה הנור-חם שנפלו בחלקו.

מיקרה בר-עמי התפרסם ברבים. כמה באזה לא התפרסמו? בישראל משתמטים ענפים שלמים ממס. מבין 73 אלף העצמאיים, רק 13 אלף מנהלים ספרים. כל השאר אינם מנהלים ספרים, ומשלמים מס לפי החשק. כל קבלני עבודות-העפר של צה"ל, בעלי המלאכה, המלווים בריבית קצוצה, העצ-מאיים למיניהם — אינם מנהלים ספרים. ססריימטבים אינו מתפרסם.

רק עתה התברר, למשל, כי מישרד הביטחון סירב לתת למסד ההכנסה את שמות הקבננים הי מבצעים עבורו עבודות שונות, כי סוכניי-עתק.

תקציב הביטחון הוא 16 מיליארד ליר. מזה מוצאת לפחות המחצית על הזמנת עבודות בישראל, כמאן, כי כרבע מכלל ההכנסה הלאומית של ישראל, המוצא דרך מערכת-הביטחון, אינו עובר ברובו את ביקורת שילטונות מס-הכנסה! הייפלא, לכן, שרואה החשבון דן בבלי המקורב למימסד — קובע כי בשנת 1973 העלימו לפחות שישש מיליארד לירות הכנסה שלא הצהירו עליה? סכום זה מדהים, שכן הוא זהה לסך כל ההכ-נסות ממיסים באותה שנה!

אם להוסיף ענפים כמו יהודי-מונים, למשל, שאינם נדרשים לשלם מיסוי-אמת, למרות שהם מקבלים כל שנה כמיליארד לירות אשראי בריבית של 6% לעיסוקי קניור ומכירות דולרים שחורים — הרי ברור כי בישראל, רק שכיכה קטנה של יצרנים משלמתי מס-אמת, וחיא הנשואת בעול המיסים, יחד עם השכירים, שאין להם כריזה, בגלל הנכבדי המיורי עיידיו המעכדי.

אלו היה האוצר גובה מס-אמת מכל המשק, אלא היה צורך בכל ההתייקרויות

כמו האורז, כך גם לגבי חיטה. מחיר הלחם הוכפל כימעט, ועלה מ-55 אגורות ללירה אחת הקילו. נכון כי מחירי החיטה עלו בעולם, אולם הממשלה הטילה עכשיו על החיטה המיובאת היטל-ביטחון של 15%, שלא היה קודם. כנ"ל לגבי חביצים. מחיר הביצים התייקר ב-60%, אולם מזה 15% היטל-ביטחון חדש. החלב, למשל, התייקר ב-60%, בעוד הפיחות היה רק בשיעור של 43%! הסיבה: על יבוא מיספוא לפרות הטילו היטל-ביטחון, 15%.

המסקנה: גם לאחר ביטול חי סובסידיות, חרגת ההתייקרות ממה שצריכה להיות. העלאת מחירי הלחם, המרגרינה, הסוכר והחלב אינה פוגעת במעמד העלי וין, אנשי אינם מסוגלים כדל להבין שמישפחה בת ארבעה ילדים ומעלה תחיה מעתה בסכנת רעב. הפיצוי שהם מציעים על ההתייקרות הוא בדיחה ממש. ההתייקרות של זוג הזקנים על אכילת ביצה ליום היא 10 לירות לחודש. על שתי כוסות חלב ליום לאיש — עוד 18 לירות לחודש. על לחם שחור — עוד 10 לירות לחודש. על חשמל לתאורת חדר-מיטבה ושירותים בילבד — עוד 10 לירות לחודש. רק ארבעה פריטים אלה יעלו 48 לירות נוספות בחודש. והיכן תירקות, הבשר, הגז, התחבורה, או הלבג? אלפי זקנים נידוני דחפת-הירוק, פשוטו כמשמעו. כך גם הפיצוי ל-ידי, כאשר ההתייקרות הממוינת ליד, רק על מוצרי-מזון בסיסיים, היא של 100 לירות לחודש. והיכן הבגדים? הענפים?

ועל פיצוי זה לזקנים ויזדים רוי צים ספסרי הכנכדה לגבות מס הכי נסה? הם, שאה הטידו מיסים על רווחי התי האגירות הצמודות, המקרקעין והמדוויי-בריבית!

גן עדן לספסרים

די דרמית את השכירים, הודיעו ספסרי הכלכלה על מיסים שיטילו על בעלייהוון. הודעה זו היא רמאות, שכן בעוד ההתייקרויות פוגעות מיד, הרי את המיסים יש לאשר בתהליך חקיר קה ממושך בכנסת. דבר שיאריך שנה לפחות. מבין שאילו רצתה בכך הממשלה, אפשר היה לחוקק חוקים אלה גם חוד שבוע. את החוק להקמת תחנת רדיוג ד' בתל-אביב, למשל, העבירה הממשלה, בשעתה, שלוש הקריאות חוד יום אחד. אולם הסיבה העיקרית לחוסר-התחולל במיסים אלה היא שונה לגמרי. לכן גם

בהכרזה כי הפיחות אינו סופי, וכי צפוי שינוי נוסף בשער הלירה! זוהי הכרזה מעצב הכלכלה הישראלית, לוחשי-הסתרים של רבינוביץ ורבינו, למחרת הפיחות!

נוסף לפיחות, הודיעה תוכנית העושה הכלכלית החדשה על ביטול סובסידיות ל-14 מיצרכים חיוניים, דבר שגרם לייקר רם בשיעור של 100% בממוצע. הסיבה הרישמית לביטול התמיכות הממשלתיות: המחסור בכסף באוצר. מדוע חסר כסף?

1.9 מיליארד ביזבז!

ב חודשים האחרונים והצפויים, יצטרך האוצר לשלם מיליארד לירות בקירוב בגלל מעשי שחיתות וביזבז של אנשי המעמד החדש. די למנות על קצה המזלג כמה דוגמות: על הפסדי חברת ווד ישלם האוצר לפחות 90 מיליון לירות. על הפסדי תשלובת ערד ישלם 250 מיליון לירות. על הפסדי בנק א"י—ברוטניה כבר שולמו עד כה 230 מיליון לירות. על הפסדי החברה לישראל—צ"ם—בתי-היוקוק ישלמו לפחות 130 מיליון לירות.

עמלות לסוכני-נשק של מישרד הביטחון — 180 מיליון לירות לשנה. על הפסדי התעשייה האווירית ב-הרפתקות מסוסי ערבה וג'וט-קומנדר ישלמו 250 מיליון לירות.

על הבזבז בבניית ביצורים ומחנות וכבישים במערכות הביטחון ומע"צ, ישלמו לפחות 750 מיליון לירות.

הסכומים הללו מסתכמים ב-1.9 מיליארד לירות בקירוב.

סכומים אלה לא היה האוצר צריך להוציא אילו התנהל ביעילות. סכום זה מקביל לסכום בן שני מיליארד הלירות שקוצץ מתקציב הסובסידיות, ואשר גם להאמרת המחירים המטורפת הפוגעת קודם כל בחלשים.

על הפסדי האוצר, בסכום של 1.9 מיליארד לירות, אחראים כמה עש-רות אנשים. איש מהם לא הועמד לדין, פרט לראשי „בנק ארץ-ישי“, ראי בריטניה,“ שאה היו חלק מ-המעמד החדש הספסרי. מיכאא צור לא הועמד לדין, טיבור רוני מאר טם ברחבי העולם. אז שווי-מור ומיכאא פירון ממשויכים להנה את התעשייה האווירית, ואפרים בן-אריצי ועודד מוסר, גיבורי תישי לכות ערד, ממשויכים לנהל חברות גדולות. סוכני-הנשק ימשיכו לקבד